

Overweging 23 december 2018 – Vierde Zondag van de Advent Dominicuskerk Utrecht

lezingen: Micha 5,1-4; Ps. 80: Hebrëen 10,5-10; Lucas 1,39-45

Beste mensen,

af en toe komen vrijwel meteen
na het einde van de Advent bij het Kerstfeest uit.
Wat gaat de tijd snel, zijn we al zo ver?!
In de tijd zijn we er bijna,
maar mentaal en spiritueel misschien nog niet,
laat staan dat thuis alles al gereed is voor de feestdagen.

Op een bepaalde manier staan we nu heel dicht bij de zwangere Maria
en haar bijzondere weg.
Van een eenvoudige dienstmaagd is zij de drager van redding geworden.
Bij een willekeurige jonge vrouw, amper verloofd met haar man,
is God heel direct op haar levenspad gekomen,
heeft God haar toekomst haast overgenomen.
Wat onbeduidend lijkt, maakt de Eeuwige groot,
zoals de Schriften het hebben beloofd.
Het gebed van Psalm 80: "God van de heerscharen, keer ons lot",
wordt verhoord, wordt werkelijkheid.

In het evangelie reizen we bij de evangelist Lucas
met Maria naar haar zwangere nicht Elizabeth.
Al even onverwacht en ongedacht als Maria
is ook zij zwanger.
Net als de engel bij Maria op Maria Boodschap
spreekt Elizabeth verheven en grootse woorden:
"Van waar toch komt het dat de moeder van de Heer
mij komt bezoeken?", en tot slot:
"Gelukkig zij die erop hebben vertrouwd
dat de woorden die hen vanwege de Heer zijn gezegd
tot voltooiing komen".

Woorden van verwondering en woorden van vertrouwen!
Grote woorden: kunnen wij ze wel aan, kunnen we ze verstaan?

Er zijn momenten in je leven die je niet tevoren kan bedenken:
kansen die zich voordoen,
mensen op je pad met hun verhalen en vragen,
met hun heel manier van zijn
waardoor ineens de tijd zich verdicht,
- niet dat je meteen in een mooi gedicht belandt! -
maar dat er iets gebeurt
van een andere dimensie.

In de oude vertalingen van het evangelie van Lucas
hoorden we telkens de woorden *En het geschiedde*.
Veelal is dat nu wegvertaald,
terwijl het Lucas' manier is om erop te wijzen
dat er iets wezenlijks aan de hand is.
Toen Elisabeth de begroeting van Maria hoorde,
gebeurde het dat het kind in haar schoot opsprong van vreugde.

In onze dagen zijn we enorm visueel ingesteld,
en het is geen wonder dat we overspoeld worden met visuele reclame,
al doet de kerstmuziek in de winkels
voor de sfeer nog een schepje erboven op.
Geen wonder dat je bijna zou vergeten
wat we mogen vieren met Kerst,
lijkt het allemaal zo voorspelbaar,
omdat we alleen maar doen wat we zelf willen.

Kun je nog luisteren, echt luisteren,
luisteren naar iemands woorden,
en je laten raken
door de klemtonen, de aarzeling,
de doffe klank of de sprankeling bij dat ene woord?
Onuitgesproken woede, verbijstering, onmacht, verdriet,
het is allemaal te horen voor wie wil luisteren.

Voor gelovige mensen, voor mensen die erop willen vertrouwen
dat geloven een manier van doen en laten is,
een wijze van open zijn voor het onverwachte,
komt er iets bij dit luisteren: verwondering,
nieuwsgierig worden, nieuwsgierig blijven
naar wat God bedoeld heeft met ons mensen,
met jou, met u, met mij,
met mensen van goede wil.

Mensen van goede wil zijn wil volgens mij niet zeggen
dat je een softie wordt, huilerig en sentimenteel!
Het zijn mensen die zien waar het op aan komt:
die niet alleen de grote ellende zien, maar een mens in nood,
die niet blijven foeteren over onrecht, maar in beweging komen,
die het niet bij grote woorden zoeken, maar eenvoudig doen
wat hier en nu nodig is, het levensgrote verschil maken
waar echt leven om draait.

Het gaat om leven met anderen,
iets voor anderen over hebben,
omdat mensen zo bedoeld zijn,
omdat leven zo bedoeld is,
omdat we niet zonder zorg voor elkaar kunnen.

Dat gaat in tegen de illusie van autonomie,
het spot met de regels van de economie,
het ontmaskert de woorden van politici.
Zo leven bevrijdt ons van zulke krachten,
het maakt zoveel betrekkelijk
en richt ons op wie en wat werkelijk ertoe doet.

Een oud Adventslied zegt:

*O Emmanuel,
God met ons, Koning, Woord ten leven,
de volkeren zien uit naar U,
verwachten hun bevrijder:
kom en verlos ons, Heer onze God.*

Dat wij met Kerst de vrijheid mogen ervaren
die ging leven in Maria, omdat zij wist
aan wie zij zich had toevertrouwd.

Zó moge het zijn!

Otto Vervaart, lekenDominicaan